

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்-81)

Oct (1) / 2010

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்11
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....14
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....20
6. திருவிருத்தம்.....24

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 58)

341. சூர:

வெல்லக்கூடிய தன்மை கொண்டவன் என்பதை இந்தத் திருநாமம் உணர்த்துகிறது. வெல்லும் ஸாமர்த்யம் கொண்டவன்.

342. செளரி:

அவன் எந்தத் தன்மை காரணமாக தனது அடியார்களிடம் ஓடுகிறானோ அதனை உணர்த்துகிறது (அல்லது தனது மேன்மைகள் முழுவதையும் அடியார்களிடம் காண்பிக்கும் பொருட்டு அவர்களிடம் செல்வதைக் கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம்). சூரனாகிய வஸுதேவரின் புத்திரன்.

343. ஜநேச்வர:

அனைத்தையும் முழுகும்படியாக ஜ்வலிக்கின்ற ஐச்வர்யம் என்னும் பிரவாகம் உடையவன். இதனால் இந்தத் திருநாமம் பெற்றான்.

344. அநுகூல:

இப்படியாகப் பல மேன்மைகளைக் கொண்டுள்ளபோதும், இயல்பாகவே பெரியவனாக உள்ளதால் கர்வம், மதம், அபிமானம் போன்றவை இல்லாமல் உள்ளான். இதனால் கரைபுரளாமல் உள்ளான். இதனை இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (1-13) - வீர்யாத் ந ச வீர்யேண மஹதா ஸ்வேந விஸ்மித: பவதபவ்யோ வா அநுகூல: - வீரனாக உள்ளபோதிலும் தனது வீரத்தைக் கண்டு

இறுமாப்புடன் இருப்பதில்லை - என்பதன் மூலம் அறியலாம். தனது பக்தர்களிடம் இனிமையுடன் உள்ளவன் எனலாம். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- விஷ்ணுதர்மம் (3-23) - ஹஸ்தாவலம்பநோ ஹ்யேகோ பக்திக்ரீதோ ஜநார்தந: - பக்தியைக் கொண்டு விலைக்கு வாங்கப்பட்ட ஜநார்த்தனன், அதன் பின்னர் எதனையும் செய்வதாக இருப்பான்.
- விஷ்ணுபுராணம் (5-6-15) - யதி சக்நோஷி கச்ச த்வம் அதி சஞ்சல சேஷ்டித - யசோதை க்ருஷ்ணனிடம், "உனக்கு வலிமை இருந்தால் இந்தக் கட்டிலிருந்து உன்னை விடுவித்துக் கொள்", என்றாள்.

345. சதாவர்த்த:

நூறு சுழிகளை உடையவன். ஆவர்த்த என்னும் பதம் மூலம் வெள்ளம் சுழிபடுவது போன்று இவனிடம் ஐச்வர்யங்கள் நிரம்பியுள்ளன என்பது கூறப்படுகிறது. அதாவது கரைபுரண்டு ஓடும்படியாக உள்ள தனது ஐச்வர்யங்களைக் கரைபுரளாமல் தடுத்துள்ளதன் காரணமாக, அந்த வெள்ளத்தில் உண்டாகும் சுழிகள் போன்று ஐச்வர்யங்கள் உள்ளன. சாந்தோதிதவிஜ்ஞாநப்ராணாய - சலனம் அற்ற நிலையும், ஓங்குகின்ற ஞானமும், ப்ராணனும் அவனுக்கே - என்றது காண்க.

346. பத்மீ

குறிப்பு - இதுவரை வாஸுதேவனின் குணங்கள் விவரிக்கப்பட்டன. இனி அவனது ரூபம் என்பது விவரிக்கப்படுகிறது.

தனது விளையாட்டிற்காகத் தாமரை மலரை வைத்துள்ளான். இதனால் பத்மீ எனப்படுகிறான்.

347. பத்மநிபேசுஷண:

அழகும் தூய்மையும் நிறைந்த தாமரை அசைவது போன்று, தன்னுடைய அடியார்களின் துயரங்கள் தீரும்விதமாக குளிர்ந்த பார்வையைக் கொண்டுள்ளான்.

348. பத்மநாப: (48, 198)

அழகான தாமரை மலர் போன்ற திருநாபியைக் கொண்டவன்.

349. அரவிந்தாஷ்ட:

தாமரை போன்ற சிவந்த அழகான கண்கள் கொண்டவன்.

350. பத்மகர்ப்ப:

தனக்கு ஏற்றதான அழகான மென்மையான தாமரையில் வீற்றுள்ளவனாக த்யானிக்கப்படுகிறான். தன்னை உபாஸனை செய்பவர்களின் இதயம் என்னும் தாமரையில் வீற்றுள்ளான். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- தஹரம் விபாப்மம் பரவேசமபூதம் யத் புண்டரீகம் - எந்த ஒரு இதயத்தில் உள்ள தஹர ஆகாசம் என்னும் தாமரையானது பாவங்கள் இல்லாமல் அவன் அமர்கின்றதாக உள்ளதோ
- தஹரம் புண்டரீகம் வேச்ம - தஹர ஆகாசம் என்னும் தாமரை அவனது இருப்பிடமாக உள்ளது
- ஸரஸிஜாஸன ஸந்நிவிஷ்ட: - தாமரையைத் தனது இருப்பிடமாகக் கொண்டான்.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 81)

மஹா பூர்வபக்ஷம்

ஞானமயமாகவும், அனைத்துவிதமான உயர்ந்த தன்மைகளுக்கு இருப்பிடமாகவும் (இந்தத் தன்மைகள் பின்னே கூறப்பட உள்ளன) உள்ள ப்ரஹ்மம் மட்டுமே ஸத்யமானது ஆகும். அந்த ப்ரஹ்மம் தவிர்த்து, ப்ரஹ்மத்திலேயே உள்ளதாகக் கூறப்படும் பலவித தன்மைகளான ஜ்ஞாத்ருத்வம் (அறிபவன்), ஜ்ஞேயத்வம் (அறியப்படுவது), அவற்றால் உண்டாகும் ஞானவேறுபாடுகள் போன்ற அனைத்தும் ப்ரஹ்மத்திடம் உள்ளது என்பது பொய்யானதே ஆகும். இப்படிக்கூறுவதன் காரணம், கீழே உள்ள பல வரிகளும் மேலும் பல சாஸ்த்ரங்களும் ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றியதான உண்மைகளைக் கூறுவதாக உள்ளன; இவை மூலம் ப்ரஹ்மம் மட்டுமே உண்மை என்பதும், குணங்கள் ஏதும் அற்ற ப்ரஹ்மமே உண்மை என்பதும், மற்ற அனைத்தும் பொய்யானவை என்பதும் உரைப்படுகிறது:

- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-2-1) - ஸதேவ ஸோம்ய இதம் அக்ர ஆஸீத் ஏகம் ஏவ அத்வீதீயம் - இந்த ப்ரபஞ்சம் என்பது ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பாக ப்ரளய காலத்தின் போது இரண்டாவது என்று ஏதும் இன்றி ஸத்ருபமாக மட்டுமே இருந்தது.
- முண்டக உபநிஷத் (1-1-6) - அத பரா யயா தத் அக்ஷரம் அதிகம்யதே யத் தத் அத்ரேச்யம் அக்ராஹ்யம் அகோத்ரம் அவர்ணம் அசக்ஷி: ச்ரோத்ரம் தத்பாணிபாதம் நித்யம் விபும் ஸர்வகதம் ஸுஸூக்ஷ்மம் ததவ்யயம் யத் பூதயோநிம் பரிபச்யந்தி தீரா: -- எந்த ஒரு பரவித்யை மூலமாக, அக்ஷரம் என்ற பதம் மூலம் கூறப்படும் ப்ரஹ்மம் அறியப்படுகிறதோ அந்த ப்ரஹ்மம் கண்களால் காண இயலாதது, மற்ற இந்த்ரியங்களால் மூலம் அறிய இயலாதது; பெயர், நிறம், கண், காது, கை, கால் போன்ற ஏதும் இல்லாதது; நித்யமாகவும், எங்கும் உள்ளதாகவும், அனைத்தும் அறிந்ததாகவும், மிகவும் சூட்சுமமாகவும், அழிவற்றதாகவும், அனைத்து பூதங்களுக்கும் காரணமாகவும் உள்ள அந்த ப்ரஹ்மத்தை ஞானிகள் காண்கின்றனர்.

- தைத்திரீய உபநிஷத் (2-1-1) - ஸத்யம் ஞானம் அநந்தம் ப்ரஹ்மம் - ஸத்யமாகவும் ஞானமயமாகவும் எல்லையற்றதாகவும் ப்ரஹ்மம் உள்ளது.
- ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (6-19) - நிஷ்கலம் நிஷ்க்ரியம் சாந்தம் நிரவத்யம் நிரஞ்ஜநம் - அவயவங்கள் அற்றும், செயல்கள் அற்றும், பசி போன்ற ஏதும் இல்லாமலும், கர்ம தொடர்பு மற்றும் கர்ம பலன்கள் இல்லாமலும் உள்ளது.
- கேந உபநிஷத் (2-3) - யஸ்யாமதம் தஸ்ய மதம் மதம் யஸ்ய ந வேத ஸ: அவிஜ்ஞாதம் விஜாநதாம் விஜ்ஞாதம் அவிஜாநதாம் - ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்துக் கேட்பது, த்யானிப்பது போன்றவை மூலம் ப்ரஹ்மத்தை அறிய இயலாது என்று யார் எண்ணுகிறானோ அவனால் மட்டுமே ப்ரஹ்மம் அறியப்படுகிறது. யார் ஒருவன் ப்ரஹ்மத்தை அறியஇயலும் என்று எண்ணுகிறானோ, அவன் அதனை அறியமாட்டான். அறிந்துவிட்டோம் என்ற எண்ணம் கொண்டவர்களுக்கு ப்ரஹ்மம் அறியப்படாத ஒன்றாகவும், அறிவதற்குத் தனக்குத் திறமை இல்லை என்று எண்ணுபவர்களால் அறியப்படுவதாகவும் உள்ளது.
- ப்ருஹத் உபநிஷத் (3-4-2) - ந த்ருஷ்டேர்த்ருஷ்டாரம் பச்யே: ந மாத்தேமந்தாரம் மந்வீதா: - அறிவை அறிபவனை அறியஇயலாது, நினைவை நினைப்பவனை நினைக்க இயலாது
- தைத்திரீய உபநிஷத் (3-6-1) - ஆநந்தோ ப்ரஹ்ம: - ப்ரஹ்மம் ஆனந்தமயமானது.
- ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-5-7) - இதம் ஸர்வம் யத்யமாத்மா - இவை அனைத்தும் ஆத்மாவே ஆகும்.
- ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-4-19), கட உபநிஷத் (4-10) - நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந ம்ருத்யோ: ஸ ம்ருத்யும் ஆப்நோதி ய இஹ நாநேவ பச்யதி - இந்த ஆத்மாவைத் தவிர பலவிதமாக உள்ள வஸ்து வேறு எதுவும் இல்லை. யார் இந்த உலகில் ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர மற்ற வஸ்துக்கள் உள்ளதாகக் காண்கிறானோ அவன் அவித்யையிலிருந்து அவித்யையை அடைகிறான்.
- ப்ருஹத் உபநிஷத் (2-4-14), (4-5-15) - யத்ர ஹி த்வைதமிவ பவதி தத் இதரே இதரம் பச்யதி யத்ர து அஸ்ய ஸர்வம் ஆத்மைவ அபூத் தத் தேந பச்யேத் தத் கேந கம் விஜாநீயாத் - எப்போது இரண்டாவதாக ஒன்று உண்டாகிறதோ அப்போது ஒருவன் மற்றவனைக் காண்கிறான். எப்போது

அனைத்தும் ஆத்மாவாகவே உள்ளதோ அப்போது யார், எதன் மூலம், வேறு யாரைக் காண்பான்?

- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-1-4) - வாசாரம்பணம் விகாரோ நாமதேயம் ம்ருத்திகேத்யேவ ஸத்யம் - குடம் போன்ற வஸ்துக்களின் உருவம், பெயர் போன்றவை வாக்கையே ஆதரித்து உள்ளன என்பது இருக்கட்டும், அவை அனைத்தும் உண்மையில் மண்ணே ஆகும்.
- தைத்திரீய உபநிஷத் (2-7-1) - யதா ஹி ஏவ ஏஷ ஏதஸ்மிந் உதரமந்தரம் குருதே அத தஸ்ய பயம் பவதி - எப்போது இவன் ப்ரஹ்மத்திடம் சிறிது பேதத்தைப் பார்க்கத் தொடங்குகிறானோ அப்போதே பயம் ஏற்படுகிறது.
- ப்ரஹ்மசூத்ரம் (3-2-11) - ந ஸ்தாநாதோ அபி பரஸ்ய உபயலிங்கம் ஸர்வத்ரஹி - அனைத்து இடங்களிலும் தோஷம் அற்று, இரண்டு தன்மைகளுடன் கூடியே ப்ரஹ்மம் உள்ளது.
- ப்ரஹ்மசூத்ரம் (3-2-3) - மாயாமாத்ரம் து கார்த்ஸந்யேந அநபிவ்யக்த ஸ்வரூபத்வாத் - கனவில் உள்ள அனைத்தும் மாயையே.
- விஷ்ணுபுராணம் (6-7-53) - ப்ரத்யஸ்தமித பேதம் யத் ஸத்தாமாத்ரம் அகோசரம் வசஸாம் ஆத்ம ஸம்வேத்யம் தத் ஜ்ஞாநம் ப்ரஹ்ம ஸம்ஞ்ஜிதம் - எந்தவிதமான பேதங்களும் அற்றது, ஸத் எனப்படுவது, வாக்குகளுக்கு அப்பாற்பட்டது, தானாகவே ப்ரகாசிக்கக்கூடியது, அத்தகைய ஞானமயமான வஸ்து ப்ரஹ்மமே.
- விஷ்ணுபுராணம் (1-2-6) - ஜ்ஞாந ஸ்வரூபம் அத்யந்த நிர்மலம் பரமார்த்தத: தமேவ அர்த்த ஸ்வரூபேண ப்ராந்தி தர்சநத: ஸ்திதம் - ஞானமயமானவனும், அனைத்து குணங்களும் நீங்கப் பெற்றவனும், இதனால் தூய்மையாக உள்ளவனும், நமது மயக்கம் நிறைந்த ஞானம் காரணமாக ப்ரபஞ்ச ரூபமாகத் தென்படுபவனும் ஆகிய அவனை நமஸ்கரிக்கிறேன்.
- விஷ்ணுபுராணம் (1-4-38) - பரமார்த்த: த்வம் ஏவ ஏகோ ந அந்யோஸ்தி ஜகத: பதே - இந்த உலகின் பதியே! நீ ஒருவன் மட்டுமே அனைத்துமாக உள்ளவன், வேறு யாரும் இல்லை.

- விஷ்ணுபுராணம் (1-4-39) - யத் ஏதத் த்ருஷ்யதே மூர்த்தம் ஏதத் ஜ்ஞாநாத்மநஸ்தவ ப்ராந்தி ஜ்ஞாநேந பச்யந்தி ஜகத்ரூபம் அயோகிந: - மூர்த்தமாக எது காணப்படுகிறதோ அந்த மூர்த்தம், ஞானமயமாக உள்ள உன்னுடையதே ஆகும். யோகஞானம் அற்றவர்கள் இதனைத் தங்கள் மயக்கம் நிறைந்த ஞானம் காரணமாக ஜகத்ரூபமாகக் காண்கிறார்கள்.
- விஷ்ணுபுராணம் (1-4-40) - ஜ்ஞாந ஸ்வரூபம் அகிலம் ஜகத் ஏதத் அபுத்தய: அர்த்த ஸ்வரூபம் பச்யந்தோ ப்ராம்யந்தே மோஹ ஸம்ப்லவே - இந்த உலகம் ஞானஸ்வரூபமாகவே உள்ளது. இந்த உலகை அறிவற்றவர்கள் ஜடஸ்வரூபமாகக் கண்டு, மயக்கத்தில் ஆழ்ந்து உழன்றபடி உள்ளனர்.
- விஷ்ணுபுராணம் (1-4-41) - யே து ஜ்ஞாநவித: சுத்த சேதஸ: தே அகிலம் ஜகத் ஜ்ஞாநாத்மகம் ப்ரபச்யந்தி த்வத் ரூபம் பரமேச்வர - யார் ஞானமயமான ஆத்மாவை அறிந்தவர்களாக, தூய்மையான மனம் கொண்டவர்களாக உள்ளனரோ அவர்கள் இந்த உலகம் முழுவதையும் ஞானாத்மகமான உனது ரூபமாகவே காண்கின்றனர். இதன் காரணமாகவே ஞானம் மட்டுமே ஸத்யம் என்றும், மற்றவை பொய் எனவும் கூறப்பட்டது.
- விஷ்ணுபுராணம் - (2-14-31) - தஸ்யாத்மா பரதேஹேஷு ஸதோ அப்யேகமயம் ஹி யத் விஜ்ஞாநம் பரமார்த்தோ ஹி த்வைதிநோ அதத்ய தர்சிந: - தனது சரீரத்திலும், மற்றவர் சரீரத்திலும் உள்ளபோதும் ஒன்றாகவே உள்ள ஞானமயமான ப்ரஹ்மத்தை இவ்விதம் அறிவதே உண்மையானது. த்வைதக் கருத்து உள்ளவர்கள் உண்மை அறியாதவர் ஆவர்.
- விஷ்ணுபுராணம் (2-13-90) - யத் யந்யோஸ்தி பர: கோபி மத்த: பார்த்திவ ஸத்தம ததைஷ: அஹமயம் ச அந்யோ வக்தும் ஏவம் அபீஷ்யதே - அரசர்களில் உயர்ந்தவனே! என்னைக் காட்டிலும் வேறு ஒருவர் இருந்தால் மட்டுமே "இது நான், இது அவன்" என்று வேறுபடுத்திக் கூற இயலும். ஆனால் அப்படி யாரும் இல்லை.
- விஷ்ணுபுராணம் (1-14-32) - வேணுரந்த்ரவிபேதேந பேத: ஷட்ஜாதி ஸம்ஜ்ஞித: அபேத வ்யாபிநோ வாயோ: ததா அஸௌ பரமாத்மாந: - வேறுபாடு இல்லாமல் எங்கும் நிறைந்துள்ள காற்று என்பது, புல்லாங்குழல் முதலான வாத்தியங்களில் உள்ள துவாரங்களின் வேறுபாடுகள் காரணமாக ஷட்ஜம் போன்ற பேதங்களை உண்டாக்குகிறதோ அது போன்றே பரமாத்மாவிற்கு உண்டாகிறது.

- விஷ்ணுபுராணம் (2-16-23) - ஸோஹம் ஸ ச த்வம் ஸ ச ஸர்வம் ஏதத் ஆத்மஸ்வரூபம் த்யஜ பேத மோஹம் இதீரிதஸ்தேந ஸ ராஜ்வர்ய: தத்யாஜ பேதம் பரமார்த்த த்ருஷ்டி: - இப்படியாக உள்ள நான், நீ, அவன், அவை போன்ற அனைத்தும் ஆத்மஸ்வரூபமே ஆகும். இவை வேறுபாடுகள் கொண்டவை என்னும் பேதமயக்கத்தைக் கைவிடுவாயாக. இப்படியாக ஜடபரத ரிஷியால் உபதேசிக்கப்பட்டவுடன், அந்த அரசன் உண்மையான பார்வை கொண்டவனாக மயக்கத்தை விட்டான்.
- விஷ்ணுபுராணம் (6-7-96) - விபேத ஜநகே அஜ்ஞானே நாசம் ஆத்யந்திகம் கதே ஆத்மநோ ப்ரஹ்மணோ பேதம் அஸந்தம் க: கரிஷ்யதி - பேதமயக்கம் ஏற்படுத்துகின்ற அறியாமை என்பது முற்றிலுமாக அழிந்த பின்னர், ஆத்மா மற்றும் ப்ரஹ்மம் ஆகிய இரண்டிற்கும் இடையே உண்மையாக இல்லாத வேறுபாட்டினை யார் உண்டாக்கப் போகின்றனர்?
- கீதை (10-10) - அஹமாத்மா குடாகேச ஸர்வபூதாசயஸ்தித: - அர்ஜுனா! எங்கும் நிறைந்துள்ள நான் அனைத்து உயிர்களிலும் உள்ளேன்.
- கீதை (13-3) - சேஷத்ரஜ்ஞம் சாபிமாம்வித்தி ஸர்வ சேஷத்ரேஷு பாரத - அனைத்து சரீரங்களிலும் உள்ள ஜீவாத்மாவாக என்னை நீ அறிவாய்.
- கீதை (10-32) - ந ததஸ்தி விநா யத் ஸ்யாத் மயா பூதம் சராசரம் - சராசர ரூபமாக உள்ள பூதங்களில் நான் இல்லாமல் ஏதேனும் இருக்கும் என்றால் அது இருக்காது.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 81)

21. கதிவிசேஷாதிகாரம்

(ஜீவன் செல்கின்ற மார்க்கம்)

ஜ்வலந விதஸ ஜ்யோத்ஸ்நாபக்ஷ உத்தராயண வத்ஸராந்
பவந தபந ப்ராலேயாம்சூந் க்ரமாதசிரத்யுதிம்
ஜலதரபதிம் தேவாதீசம் ப்ரஜாபதிமாகத:
தரதி விரஜாம் தூரே வாசஸ்தத: பரமத்புதம்

பொருள் - அக்னி, பகல்பொழுதின் தேவதை (ஒருநாளின் தேவதை), சுக்லபக்ஷத்தின் தேவதை (பதினைந்து நாட்களின் தேவதை), உத்தராயணத்தின் தேவதை (ஆறு மதங்களின் தேவதை), ஸம்வத்ஸரத்தின் தேவதை (ஒரு வருடத்தின் தேவதை) ஆகியோர்களை அடைகிறான்; வாயு தேவதை, சூரியன், சந்த்ரன் ஆகியவர்களை அடைகிறான்; மின்னல், வருணன், இந்த்ரன், ப்ரஜாபதி ஆகியவர்களை அடைகிறான்; அதன் பின்னர் விரஜா நதியைக் கடக்கிறான்; அதன் பின்னர் நடக்கும் வியப்பான செயல்கள் வார்த்தைகளுக்கு எட்டாதவை ஆகும்.

சரீரத்தை விட்டு ஜீவனை எடுத்துக் கொண்டு புறப்படுதல்

மூலம் - இப்படி மூர்த்தந்ய நாடியிலே ப்ரவேசிதனான முமுக்ஷுவை ஸ்தூல சரீரமாகிற ப்ரஹ்மபுரத்தினின்றும் ப்ரஹ்ம நாடியாகிற தலைவாசலாலே வத்ஸலனான ஹார்த்தன், வார்த்தை சொல்லக் கற்கிற முகவச்யனான ராஜகுமாரனை ராஜா எடுத்துக் கொண்டு உலாவுமாப்போலே கொண்டு புறப்பட்டு.

விளக்கம் - இப்படியாக மூர்த்தந்ய நாடியில் நுழைகின்ற முமுக்ஷுவின் ஜீவனை, ப்ரஹ்மபுரி என்று கூறப்படுகின்ற ஸ்தூல உடலில் இருந்து, ப்ரஹ்மநாடி எனப்படும் தலை முடிய உள்ள நாடி வழியாக, அந்த ஜீவனின் இதயத்தில்

வசிக்கின்ற அன்பு நிறைந்த எம்பெருமான் எடுக்கிறான். மழலை முற்றாத சொற்கள் கொண்ட கைக்குழந்தையான அரசுகுமாரனைத் தனது தோள்களில் வைத்தபடி, மிகுந்த மகிழ்வுடன் அங்குமிங்கும் உலவுகின்ற அரசன் போன்று ஜீவனை எம்பெருமானை வைத்துக் கொண்டு புறப்படுகிறான்.

தேவயான மார்க்கத்தில் எம்பெருமானே வழிநடத்துதல்

மூலம் - "மன்னும் கடுங்கதிரோன் மண்டலத்தின் நன்னடுவுள் அன்ன தோரில்லியினூடு போய்" என்றும், "தேரார் நிறைகதிரோன் மண்டலத்தைக் கீண்டுபுக்கு" என்றும், "சண்ட மண்டலத்தினூடு சென்று" என்றும், "இருளகற்றும் எரிகதிரோன் மண்டலத்தூடு ஏற்றி வைத்து ஏணி வாங்கி" என்றும் சொல்லுகிற தேவயான மார்க்கத்திலே வழிப்படுத்தி, "அமரரோடு உயர்வில் சென்று அறுவர்தம் பிறவியஞ்சியே" என்கிறபடியே அர்ச்சிஸ்ஸென்றும், அஹஸ்ஸென்றும், பூர்வபஷமென்றும், உத்தராயணமென்றும், ஸம்வத்ஸரமென்றும், வாயுவென்றும், ஆதித்யனென்றும், சந்த்ரனென்றும், வைத்யுதனென்றும், அமாநவஸம்ஜ்ஞானான இவனுக்கு ஸஹகாரிகளான வருண இந்த்ர ப்ரஜாபதிகளென்றும் சொல்லப்படுகிற வழிநடத்தும் முதலிகளையிட்டு, அஹம் ஸ்மராமி மத்பக்தம் நயாமி பரமாம் கதிம் என்கிறபடியே தான் ப்ரதாநனாய் நடத்தி, அவ்வோ எல்லைகளில் பகவச்சாஸ்த்ரத்திலே பரக்கப் பேசின போகங்களையும் அநுபவிப்பித்து.

விளக்கம் - பின்னர் கீழே உள்ள பல வரிகளில் கூறப்படுவது போன்று ஜீவனை எம்பெருமான் தேவயான மார்க்கத்தில் வைக்கிறான்:

- பெரிய திருமடல் - மன்னும் கடுங்கதிரோன் மண்டலத்தின் நன்னடுவுள் அன்ன தோரில்லியினூடு போய் - கடுமையான வெப்பத்துடன் கூடிய சூரியனின் நடுவில் உள்ள துவாரம் வழியாக ஜீவனைப் புகவைத்து.
- சிறிய திருமடல் - தேரார் நிறைகதிரோன் மண்டலத்தைக் கீண்டுபுக்கு - தேரில் உள்ளவனும், கதிர்கள் நிறைந்தவனும் ஆகிய சூரியனின் மண்டலம் வழியே சென்று.
- திருச்சந்தவிருத்தம் (67) - சண்ட மண்டலத்தினூடு சென்று - சூரிய மண்டலத்தின் நடுவில் புகுந்து.
- பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-9-3) - இருளகற்றும் எரிகதிரோன் மண்டலத்தூடு ஏற்றி வைத்து ஏணி வாங்கி - இருளை விலக்குகின்ற சூரிய

மண்டலத்திற்குள் ஜீவனை ஏற்றி, பரமபதத்திலிருந்து மீண்டும் இறங்கிவிடக் கூடாது என்பதால் ஏற்றிவிட்ட ஏணியை திருவரங்கன் அகற்றுகிறான்.

அதன் பின்னர், திருவாய்மொழி (1-3-11) - அமரரோடு உயர்வில் சென்று அறுவர்தம் பிறவியஞ்சியே - அதன் பின்னர் ஸ்ரீவைகுண்டம் சென்று தங்களது பிறவியை விடுவர் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, தானே அந்த ஜீவனை வழிநடத்துகிறான். அப்போது அந்த ஜீவனுக்கு அக்னி, அஹஸ் (பகல் தேவதை), பூர்வபக்ஷம் (முதல் பதினைந்து நாட்களின் தேவதை), உத்தராயணம் (ஆறு மாதங்களின் தேவதை), ஸம்வத்ஸரம் (வருடத்தின் தேவதை), வாயு, சூரியன், சந்திரன், மின்னல் போன்ற பல தேவதைகளை வழித்துணையாக வைக்கிறான். மேலும் அமானவன் என்பவனையும் அவனது உதவியாட்களான வருணன், இந்திரன், ப்ரஜாபதி ஆகியோரையும் கொண்டு ஜீவனை வழிநடத்துகிறான். அதன் பின்னர் வராஹ சரமச்லோகத்தில் - அஹம் ஸ்மராமி மத்பக்தம் நயாமி பரமாம் கதிம் - அவர்களை நினைவில் வைத்துக் கொண்டு, நானே அவர்களை வழிநடத்துவேன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப தானே முன்னின்று ஜீவனை வழிநடத்துகிறான். வழி நெடுக உள்ள பல இடங்களில் பகவத்சாஸ்த்ரம் என்னும் ஸ்ரீபாஞ்சராத்ர ஆகமத்தில் கூறப்படுவது போன்று, எல்லையற்ற இன்பங்களை ஜீவன் அனுபவிக்கும்படி எம்பெருமான் செய்கிறான்.

நிர்யாணாதிகாரம் ஸம்பூர்ணம்

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 37)

89. அநுஷ்டாநமும் அநநுஷ்டாநமும் உபாயகோடியிலந்வயியாது.

அவதாரிகை - உபாயோபேயாதிகாரங்களுக்குடலாக மற்றுஞ் சொன்ன அநுஷ்டாநங்கள் போலன்றிக்கே, உபாயதயா சாஸ்த்ரஸித்தமாகையாலே, அநந்ய ஸாதநனுக்கு அநநுஷ்டாநமானவிந்த தேஹத்யாகம் ராகப்ராப்தமாகையாலே துஸ்த்யஜமா யிருந்ததே யாகிலும், உபாய கோடியிலே யந்வயித்தன்றி நில்லாதே யென்னவருளிச் செய்கிறார் “அநுஷ்டாநமும்” என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - மற்ற எந்தவிதமான ஸாதனத்தையும் கைக்கொள்ளாமல் எம்பெருமானை மட்டுமே ஸாதனமாக ஒருவன் பற்றியுள்ளான் என்று வைத்துக்கொள்வோம். மேலே கூறப்பட்ட உபாய உபேய அதிகாரங்களுக்கு அங்கமாக உள்ள சரீரத்தைத் துறத்தல் முதலானவை சாஸ்த்ரங்களால் உபாயமாக விதிக்கப்பட்டவை ஆகும். அப்படி உள்ளபோது மேலே கூறப்பட்ட ஒருவன் தனது ஆசை காரணமாக உண்டான செய்கை என்பதால் எம்பெருமானுக்காக சரீரம் விடுதல் போன்றவற்றைக் கைவிடாமல் உள்ளபோதும், அவை உபாயங்களாக ஆகிவிடாதோ (அப்போது எம்பெருமான் தவிர மற்ற உபாயங்களைக் கைக்கொள்வதாக ஆகிவிடுமே)? இந்தக் கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, அநுஷ்டாநமாகச் சொன்ன ஸ்வசக்தி த்யாகாதிகளும் ப்ரேமாதிகளும் உபாயோபேயாதிகாராந்தர்ப்பூதமாகையாலே உபாயகோடியிலந்வயியாதாப் போலே அநநுஷ்டாநமாகச் சொன்ன ஸ்வதேஹத்யாகமும், உபாய புத்த்யா அநுஷ்டிதமன்றிக்கே ராகப்ராப்தமாகையாலே உபாயகோடியிலந்வயியாது; உபேயாதிகாரத்திலே யந்தர்ப்பவிக்குமத்தனை என்கை. உபாயதயா சாஸ்த்ர ஸித்தமேயாகிலும், உபாயபுத்த்யா வநுஷ்டிதமானதுக்கேயிறே உபாயத்வமுள்ளது. அங்ஙனன்றாகில்

ப்ரபந்நனானவனுபாய புத்தியற உபேயபுத்தயா பண்ணுகிற புண்யதேச வாஸாதிகளுமுபாய கோடியிலே அந்வயிக்க வேணுமிறே.

விளக்கம் - அநுஷ்டானங்களாக உரைக்கப்பட்ட “தனது சக்தியைக் கைவிடுதல்” போன்றவையும், “அன்பு” முதலானவையும் உபாயம் மற்றும் உபேய அதிகாரங்களில் சேர்ந்தவை என்பதால் அவை உபாயங்களின் வரிசையில் சேராது. தனது சரீரத்தை விடுதல் என்பது ப்ரபந்நன் ஒருவனுக்கு முரணாக செய்கை என்று கூறப்படாமல்; ஆனால் அத்தகைய செய்கையானது “உபாயம்” என்ற எண்ணத்துடன் செய்யப்படாமல், ஆசை காரணமாகச் செய்யப்படும்போது உபாயம் ஆகாது; அதுவும் உபேயம் என்பதிலேயே அடங்கிவிடும். எந்த ஒரு செயலும் உபாய புத்தியுடன் செய்யப்பட்டால் மட்டுமே, அது சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்டபடி உபாயமாகும் தன்மை அடைகிறது. இவ்விதம் கொள்ளவில்லை என்றால், உபாயம் என்று கருதாமல், உபேயம் என்று எண்ணியபடி ப்ரபந்நன் ஒருவன் திவ்யதேசத்தில் வசித்தல் என்பதும் உபாயமாக அல்லவோ கொள்ளப்படவேண்டும்? (இவ்விதம் கொள்ளப்படுவதில்லை)

90. அநந்யோபாயத்வமும் அநந்யோபேயத்வமும் அநந்யதைவத்வமும் குலையும்படியான ப்ரவ்ருத்தி காணாநின்றோமிறே.

அவதாரிகை - அன்றிக்கே, இந்த ப்ரவ்ருத்திதான் உபாயகோடிலேயந்வயித்ததாகிலும் அநந்யோபாயத்வத்துக்குக் குலைதல் வருமித்தனையிறே, அது ப்ரேமபரவசர்க்கு அவத்யமன் றென்கைக்காக ப்ரேமபரவசர் ப்ரவ்ருத்திகளை தர்சிப்பிக்கிறார் (அநந்யோ பாயத்வமும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அல்லது, இது போன்று சரீரம் விடுவது முதலான செயல்கள் உபாயமாகக் கொள்ளப்பட்டாலும் தவறு இல்லை எனலாம். இவ்விதம் கொண்டால் வேறு எந்த ஒரு உபாயத்தையும் கைக்கொள்ள்வதில்லை என்ற நிலைக்கு முரண்பாடு உண்டாகும் அல்லவோ? இதற்கு விடையாக “இந்தச் செய்கை அன்பின் மிகுதியால் வருவதால், அது அவர்களின் தோஷம் ஆகாது” என்று விளக்கும் விதமாக, அன்பின் வசப்பட்டவர்கள் செய்யும் செயல்களை உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அநந்யோபாயத்வம் குலையும்படியான ப்ரவ்ருத்தியாவது “திருந்தவே தோற்கின்றேன்”, “நோற்கின்ற நோன்பினைக் குறிக்கொள்”, “குதிரியாய் மடலூர்தும்”, “ஓதிநாமம்”, “ஊராதொழியேன் நான் வாரார்பூம் பெண்ணைமடல்”, “உலகறியலூர்வன் நான் மன்னியபூம் பெண்ணைமடல்” என்று நோன்பு நோற்கை, மடலெடுக்கை முதலான வ்யாபாரங்களிலே யிழிகை.

அநந்யோபேயத்வம் குலையும்படியான ப்ரவ்ருத்தியாவது - அத்தலைக்கதிசயத்தை விளைக்கையே புருஷார்த்தமென்றிருக்கை தவிர்ந்து, “நமக்கே நலமாதலில்” என்றும், “தூமலர்த் தண்ணந்துழாய் மலர்கொண்டு சூடுவோம்” என்றும் தனக்கதிசயம் தேடத்தொடங்குகை. அநந்யதைவத்வம் குலையும்படியான ப்ரவ்ருத்தியாவது, “காமதேவா வுன்னையுமும்பியையும் தொழுதேன்”, “பேசுவதொன்றுண் டிங்கெம்பெருமான்” என்று காமன் பக்கலிலே தேவதா புத்தி பண்ணி யாராதிக்கை. (காணா நின்றோமிறே) என்றது, ப்ராப்ய வஸ்துவின் ப்ராவண்யாதிசயத்தாலே பேரளவுடையவர்கள் பக்கலிலு முண்டாகக் காணாநின்றோமிறே என்கை. முன்பு சொன்ன ப்ரவ்ருத்திக்கு உபயகோட்யநவயம் வஸ்துகதயா வருமென்று கொள்ளுகிற மாத்ரமிறே; அங்ஙனன்றிக்கே, நேரேயுபாய புத்த்யாவநுஷ்ட்டிதமானவையிறே யிவை; ஆகையால் ப்ரேமபரவசர்க்கிது அவத்யமன்தென்று கருத்து.

விளக்கம் - “அவனைத் தவிர மற்ற எதனையும் உபாயமாகக் கொள்ளாமல் இருத்தல்” என்னும் உறுதி மாறும்படியாகக் காமனைக் குறித்து நோன்பு எடுத்தல், அவன் அழியவேண்டும் என்று மடல் எடுத்தல் போன்ற செய்கைகள் உள்ளனவே. இவற்றை நாச்சியார் திருமொழி (1-6) - திருந்தவே தோற்கின்றேன், (1-8) - நோற்கின்ற நோன்பினைக் குறிக்கொள், திருவாய்மொழி (5-3-9) - குதிரியாய் மடலூர்தும், பெரிய திருமொழி (9-3-9) - ஓதிநாமம், சிறியதிருமடல் - ஊராதொழியேன் நான் வாரார்பூம் பெண்ணைமடல், சிறியதிருமடல் - உலகறியவூர்வன் நான் மன்னியபூம் பெண்ணைமடல் - போன்றவைகளில் காணலாம். “அவனைத் தவிர வேறு எதனையும் உபாயமாகக் கொள்ளாமல் இருத்தல்” என்னும் உறுதி மாறும்படியாக, “அவனுக்கு மேன்மை உண்டாக்குவதே எனது புருஷார்த்தம்” என்னும் எண்ணம் மாறுபட்டு, தனக்கு ஏற்ற நன்மையைத் தேடுதல் காணலாம். எங்கு? பெரியதிருமொழி (9-3-9) - நமக்கே நலமாதலில், திருவாய்மொழி (5-3-10) - தூமலர்த் தண்ணந்துழாய் மலர்கொண்டு சூடுவோம் - போன்ற பாசுரங்களில் காணலாம். “அவனைத் தவிர மற்ற தெய்வம் இல்லை” என்னும் உறுதி குலையும்படி, காமனைத் தெய்வம் என்று ஆராதிக்கும் நிலையை நாச்சியார் திருமொழி (1-1) - காமதேவா வுன்னையுமும்பியையும் தொழுதேன், (1-8) - பேசுவதொன்றுண் டிங்கெம்பெருமான் - என்ற வரிகளில் காணலாம். “காணா நின்றோமிறே” என்பது என்ன? அடையத்தகுந்தவனாகிய எம்பெருமானிடம் உண்டான அளவு கடந்த ப்ரேமை காரணமாக, பேரளவுடையவர்கள் பக்கமும் அதே ப்ரேமை ஏற்படுகிறது என்று கருத்து. “சரீரத்தை விடுதல்” என்பது அந்தச் செயலின் தன்மை காரணமாகவே உபாயமாகக் கொண்டு பேசப்பட்டது. ஆனால் இங்கு கூறப்பட்ட மூன்று செயல்களும் உபாயம் என்ற எண்ணத்துடன் செய்யப்பட்டவை ஆகும். அப்படி என்றால் “அவனைத் தவிர மற்ற உபாயம்

கைக்கொள்ளுதல்” என்ற தோஷம் ஏற்படுமே என்றால், பக்தியின் வசப்பட்டு நிற்பவர்களுக்கு இந்தத் தோஷம் ஏற்படாது என்று கருத்து.

91. ஜ்ஞாநவிபாக கார்யமான அஜ்ஞானத்தாலே வருமவையெல்லாம் அடிக்கழஞ்சு பெறும்.

அவதாரிகை - இத்தனையும் கலக்கத்தாலே வந்தவையிறே, அஜ்ஞாந மூலமாய் வருமவை யொன்று மாதரணீயமன்றே என்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஜ்ஞாந) இத்யாதியாலே.

விளக்கம் - இப்படிப்பட்ட செயல்கள் அனைத்தும் (காமனைத் தொழுவது, மடல் எடுப்பது) எம்பெருமானைக் குறித்து எண்ணியபடி உள்ளதால் ஏற்பட்ட கலக்கம் காரணமாக வந்தது அல்லவோ? ஆகவே அறிவின்மை காரணமாக இவை வந்ததால் இவற்றைக் குற்றம் என்றே கொள்ள வேண்டும் அல்லவோ? இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஜ்ஞாந விபாகமாவது) - ”ஞானங்கனிந்தநலம்” என்கிறபடியே, ஜ்ஞாநத்தினுடைய பரிபாக ரூபையான பக்தி; அதின் கார்யமான (அஜ்ஞாநமாவது) - அந்த பக்த்யதிசயத்தாலே வரும் ப்ராப்தாப்ராப்த விவேகாபாவம்; அத்தாலே வரும் ப்ரவ்ருத்தி விசேஷங்களெல்லாம் (அடிக்கழஞ்சுபெறும்) என்றது, அதி ச்லாக்யங்களா யிருக்கு மென்றபடி. கர்ம நிபந்தநமான அஜ்ஞாநத்தாலே வருமவையே ஹேயங்களென்று கருத்து.

விளக்கம் - “ஜ்ஞாநம விபாகம்” என்றால் இராமாநுச நூற்றந்தாதி (66) - ஞானம் கனிந்த நலம் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ஞானம் என்பது உயர்ந்த பக்குவத்தை அடைந்து ஏற்படுகின்ற பக்தி என்பதாகும். அதன் விளைவாக உண்டாகும் அஜ்ஞானம் என்பது என்ன? அந்தப் பக்தியின் எல்லையற்ற நிலை காரணமாக எது சரி, எது தவறு என்று அறிய இயலாமல் உள்ள தன்மை ஆகும். இந்த நிலையின் மூலம் செய்யப்படும் செயல்கள் அனைத்தும் மிகுந்த போற்றுதல்களுக்கு உரியவை என்று கருத்து. அடிக்கழஞ்சு என்றால் - ஓர் அடி அளவே உள்ள நிலமானது கழஞ்சு என்னும் அளவு கொண்ட தங்கத்திற்கு சமம் என்று பொருள்; அதாவது நிலம் இங்கு மேன்மையுடன் கூறப்பட்டது. இந்த நிலம் போன்று இவர்களின் அறியாமை கொள்ளப்படுகிறது. ஆனால் கர்மம் காரணமாக உண்டாகிற அறியாமை என்பது மட்டுமே தாழ்வானவையே ஆகும்.

92. உபாயபலமாய் உபேயாந்தர்ப் பூதமாயிருக்குமது உபாயப்ரதிபந்தகமாகாது.

அவதாரிகை - ஆனாலும், இவ்வதிப்ரவ்ருத்தி இத்தலையில் ப்ரவ்ருத்தியி லொன்றையும் ஸஹியாத ஸித்தோபாயத்தின் கார்யகரத்வத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமாகாதோ வென்னவருளிச் செய்கிறார் (உபாய) இத்யாதியாலே.

விளக்கம் - ஆனால் ஸித்தோபாயமாக உள்ள எம்பெருமான் எதனையும் எதிர்பாராமல் கடாஷிக்கும்போது, இவர்களது இந்தச் செய்கைகள் காரணமாக, எம்பெருமானின் செய்கைக்குத் தடை உண்டாகாதோ என்ற சந்தேசத்தை நீக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - “உபாயபலம்” என்றது, ஸித்தோபாயமானவவன் பண்ணின க்ருஷிபல மென்றபடி “மயர்வற மதிநல மருளினன்”, “பேரமர் காதல் கடல் புரைய விளைவித்த காரமர்மேனி நங் கண்ணன்” என்றும் ஏவம்பூத ப்ரவ்ருத்தி ஹேதுவான பக்திக்கு உத்பாதகனும் வர்த்தகனு மவனேயிறே; ஆகையாலே, பக்தி பாரவச்ய நிபந்தநமான இப்ப்ரவ்ருத்தியை யுபாயபல மென்கிறது. (உபேயாந்தர்ப்பூத மாயிருக்குமது) என்றது -ப்ராப்ய த்வரையில் முறுகுதலாலே கண்ணாஞ் சுழலையிட்டு இத்தலைபடுகிற அலமாப் பெல்லாம் நம்மையாசைப்பட்டிப்படி படப்பெறுவதே என்று அவன் முகமலருகைக் குறுப்பாகையாலே. மடலெடுக்கை தொடக்கமான விந்த ப்ரவ்ருத்திகள் அவன் முகமலர்த்திக்காகப் பண்ணும் கைங்கர்யத்தோபாதியாய்க் கொண்டு உபேயத்திலே அந்தர்ப்பூதமாயிருக்குமென்கை. (உபாய ப்ரதிபந்தகமாகாது) என்றது, ஏவம் பூதமானது உபாயத்தினுடைய கார்யகரத்வத்துக்கு விலக்காகா தென்றபடி.

விளக்கம் - “உபாயபலம்” என்றால் ஸித்தோபாயமாக உள்ள எம்பெருமான் எதனையும் எதிர்பாராமல் செய்த செய்கை என்பதாகும். திருவாய்மொழி (1-1-1) - மயர்வற மதிநல மருளினன் - என்றும், திருவாய்மொழி (5-3-4) - பேரமர் காதல் கடல் புரைய விளைவித்த காரமர்மேனி நங் கண்ணன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப “சரீரம் துறத்தல்” உள்ளிட்ட செயல்களுக்கு அடிப்படைக் காரணமாக உள்ள பக்தியை உண்டாக்கியவனும், வளர்த்தவனும் அவனே அல்லவோ? எனவே பக்தியால் பரவசம் அடைந்த நிலை காரணமாக விளைகின்ற இச்செயல்களை உபாய பலம் என்றது பொருத்தமே ஆகும்.” உபேயாந்தர்ப்பூத மாயிருக்குமது” என்பது என்ன? அவனை விரைவாக அடைந்து விட வேண்டும் என்ற வேகத்தின் காரணமாக நிலைதடுமாறி ஒருவன் படுகிற பிரிவாற்றாமை துன்பங்கள் அனைத்தும் “நம்மை அடைய இவன் இத்தனை பாடுபடுகிறானே!” என்று எம்பெருமான் திருமுகம் மலர்வதற்கே ஆகும்; இதனால் மடல் எடுத்தல் போன்ற செயல்கள் அனைத்தும் அவனது திருமுகம் மலர்வதற்காகச் செய்யப்படும்

கைங்கர்யம் போன்ற உபாயத்தில் அடக்கமே ஆகும். “உபாய ப்ரதிபந்தகமாகாது” என்பது என்ன? இத்தகைய செயல்கள் உபாயமான எம்பெருமான் நமக்காகச் செய்கின்ற செயல்களுக்குத் தடையை உண்டாக்காது என்பதாகும்.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 47)

1.3.4 யாருமோர் நிலைமைய னெனவறி வரியவெம் பெருமாள்

யாருமோர் நிலைமைய னெனவறி வெளியவெம் பெருமாள்

பேருமோ ராயிரம் பிற்பல வுடையவெம் பெருமாள்

மேருமோ ருருவமு முளதில்லை யிலதில்லை பிணக்கே.

பொருள் - ஆயிரம் திருநாமங்களையும், அந்தத் திருநாமங்களுக்கு ஏற்றபடியான திருமேனியையும் உடையவன்; தங்களது முயற்சியால் காணவேண்டும் என்று எண்ணுபவர்கள் எத்தனை உயர்ந்தாலும், அவனை அடைய இன்னும் ஒரு படி மேலே செல்லவேண்டும் என்னும்படி அரியவன்; அவனது திருவருளால் அவனைக் காணவேண்டும் முயல்பவர்கள் எத்தனை தாழ்ந்தவர்கள் என்றாலும் அவர்களுக்கு எளியவன். ஆக ஒரு பெயரும் ஓர் உருவமும் கொண்டவனாக மற்றவர்களுக்கு அவன் இருப்பதில்லை, ஒரு பெயரும் ஓர் உருவமும் கொண்டு மட்டுமே அவன் அடியார்களுக்கு இருப்பதில்லை.

அவதாரிகை - இப்படியிருக்கிற அவதார ஸௌலப்யம் ஒருவர்க்கும் அறிய நிலமன்றோ என்னில், ஆச்சரிதர்க்கு அத்யந்த ஸுலபனாய் அநாச்சரிதர்க்கு அத்யந்த துர்லபனாயிருக்கும் என்கிறார்.

விளக்கம் - இப்படியாக உள்ள திவ்யமான அவதாரங்கள் யாருக்கும் எளியவனாக இல்லையே என்றால் - இவை அனைத்தும் அடியார்களுக்கு மிகவும் சுலபமாகவும் அடியார் அல்லாதார் அடைவதற்கு எட்டாத ஒன்றாகவும் இருக்கும் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (யாரும்) எத்தனையேனும் அதிசயத ஜ்ஞாநராயிருக்குமவர்களேயாகிலும், ஸ்வயத்தந்தாலே காணாமன்று “இன்னபடிப்பட்டிருப்பதொரு ஸ்வபாவத்தை யுடையவன்” என்று அறிய ஒண்ணாத என் ஸ்வாமியானவன். (யாரும்) இந்த யச்சப்தம் தாழ்ச்சிக்கு எல்லையிலே நிற்கிறது. ஜந்மவ்ருத்த ஜ்ஞாநங்களால் ஒரு அளவில்லையேயாகிலும் தானே காட்டக்காணாமவர்களுக்குத் தன் படிகளெல்லாம் அறியலாயிருக்கும். எங்கே கண்டோமென்னில், ஒரு குரங்கு, வேடச்சி, இடைச்சி இவர்களுக்கு எளியவனாயிருக்கக் கண்டோமிறே. (எம்பெருமான்) ஆச்ரிதர்க்கு எளியனாய் அநாச்ரிதர்க்கு அரியனான என் நாயன் நிலை இருந்தபடியென் என்று எழுதிக்கொடுக்கிறார். “நமோ நமோ வாங்மநஸாதிபூமயே நமோ நமோ வாங்மநஸைகபூமயே” என்றாப்போலே.

விளக்கம் - (யாரும்) - எத்தனை அதிசயிக்கத்தக்க ஞானம் உடையவர்களாக இருந்தாலும், தங்களது முயற்சியால் அவனைக் காண எண்ணுபவர்களால், “இவன் இப்படியாக இருக்கும் ஸ்வபாவம் கொண்டவன்” என்று உணர்ந்து கொள்ள இயலாதபடி என் ஸ்வாமி உள்ளான். (யாரும்) - இந்தப் பதம் தாழ்வின் எல்லையைக் குறிக்கிறது. பிறப்பு, ஒழுக்கம் மற்றும் ஞானம் ஆகியவற்றால் ஓர் அளவு இல்லாதபடி தாழ்வாக இருப்பவர்கள் என்றாலும், “அவனே நமக்கு அவனைக் காண்பிப்பான்” என்று அவர்கள் உள்ளபோது, தன்னைப் பற்றி அனைத்தையும் அவர்கள் அறியும்படியாக உணர்த்துவான். இதனை எங்கே கண்டோம் என்றால் - ஒரு குரங்கு (சுகரீவன்), ஒரு வேடச்சி (சபரி), ஓர் இடைச்சி (யசோதை) போன்ற இவர்களுக்கு எளியவனாக நிற்பதைக் கண்டோம் அல்லவா? (எம்பெருமான்) - அடியார்களுக்கு எளியனாக, மற்றவர்களுக்கு அரியவனாக என் தலைவன் நின்ற நிலை இருந்தபடி என்னே என்று எழுதிக்கொடுக்கிறார். ஸ்வாமி ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரரத்தினத்தில் - நமோ நமோ வாங்மநஸாதிபூமயே நமோ நமோ வாங்மநஸைகபூமயே - மனம், வாக்கு ஆகியவற்றுக்கு புலப்படாத உணக்கு வணக்கம்; மனம், வாக்கு ஆகியவற்றுக்குப் புலப்படுகின்ற உனக்கு வணக்கம், வணக்கம் - என்றது போன்று இவரும் உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பேருமோர் ஆயிரம்) அநுபவிதாக்களுக்கு இழிந்த இடமெல்லாம் துறையாம்படி அநேகம் திருநாமங்களை உடையனாயிருக்கை. குணத்துக்கு வாசகமாயும் ஸ்வரூபத்துக்கு வாசகமாயும் வருமவற்றுக்கு ஓர் எல்லையில்லையிறே. “தேவோ நாமஸஹஸ்ரவாந்” என்கிறபடியே. (பிற பலவுடைய) அந்த நாமத்வாரா காணும் அநேகம் திருமேனிகளை

உடையனாயிருக்கை. “பிற” என்ன திருமேனியைக் காட்டுமோவென்னில், “நாமரூபஞ்ச பூதாநாம்”, “நாமரூபே வ்யாகரவாணி” என்று நாமத்தோடே சேர ரூபத்தையும் சொல்லக்கடவது. அவ்வளவேயல்ல; இவர்தாமும் இத்தை அநுபாஷிக்கிற இடத்திலே “பேருமோருருவமும்” என்று அருளிச்செய்து வைத்தார்.

விளக்கம் - (பேருமோர் ஆயிரம்) - அனுபவிக்கின்ற அடியார்களுக்கு அவர்கள் ஈடுபடுகின்ற குணங்கள் அனைத்தும் வெளிப்படும்படியான திருநாமங்களைக் கொண்டவன். குணம் பற்றி உள்ள திருநாமங்களுக்கும், ஸ்வரூபம் பற்றி உள்ள திருநாமங்களுக்கும் ஓர் எல்லை இல்லை என்பதால் இவ்விதம் கூறுகிறார். மஹாபாரதம் - தேவோ நாமஸஹஸ்ரவாந் - எம்பெருமானின் திருநாமங்கள் ஆயிரமாக உள்ளன - என்றது. (பிற பலவுடைய) - அந்தத் திருநாமங்களின் மூலமாகக் காணவல்ல பல திருமேனிகளைக் கொண்டவன். “பிற” என்ற சொல் இங்கு திருமேனியைக் குறிக்குமோ என்றால், விஷ்ணுபுராணம் (1-5-6) - நாமரூபஞ்ச பூதாநாம் - உயிர்களுக்குப் பெயர்களையும் உருவங்களையும் அளித்தான் - என்றும், சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-3) - நாமரூபே வ்யாகரவாணி - பெயர்களையும் உருவங்களையும் படைக்கிறேன் - என்று பல இடங்களில் பெயருடன் உருவமும் கூறப்பட்டதால், இங்கு “பிற” என்பது திருமேனியைக் குறிக்கிறது. மேலும் இதனை மீண்டும் இவர் கூறும்போது “பேரும் ஓர் உருவமும்” என்று அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - (பேருமோருருவமும்) இவற்றிலே ஒரு திருநாமமும், ஒரு விக்ரஹமும். (உளதில்லை) அநாச்சரிதர்க்கு ஸ்தூல ப்ரதிபத்தியும் அரிதாயிருக்கும். (இலதில்லை) ஆச்சரிதர்க்கு எல்லாம் காண்கையாலே இலதில்லை. (பிணக்கே) ஆச்சரிதர் எல்லாம் காண்கையாலே மங்களாசாஸநம் பண்ணி நிற்பர்கள்; அநாச்சரிதர் இதை இல்லை என்றிருக்கையாலே முதலிலே கிட்டார்கள்; இரண்டுக்கும் நடுவே வஸ்து நித்யமாகப் பெற்றோமே என்று தாம் இனியராகிறார். அன்றியே, (பேருமோருருவமுமுளது) திருநாமமும், திருநாமத்துக்கு வாச்யமான திருமேனியும் நித்யம். (இலது இல்லை) (இல்லை பிணக்கே) இவ்விடையாட்டத்தில் விவாதம் வேண்டா என்கிறார்.

விளக்கம் - (பேருமோருருவமும்) - இவற்றில் ஒரு திருநாமமும், ஒரு திரு உருவமும். (உளதில்லை) - அடியார் அல்லாதாருக்கு இவை ஸ்தூலமாக எண்ணுவதற்குக் கூட கடினமாக இருக்கும். (இலதில்லை) - அடியார்கள் அனைவராலும் காண இயலும்

என்பதால் இது “இலது இல்லை = அதாவது இல்லாமல் இல்லை”. (பிணக்கே) – அடியார்கள் அனைவரும் காண்பதால் ஆராதித்து அண்டி நிற்பார்கள். அடியார்கள் அல்லாதார் “இந்த வஸ்து இல்லை” என்பதால் முதலில் சென்று கிட்டாமல் இருப்பார்கள். இவர்கள் இருவருக்கும் நடுவே நாம் நித்யமாகப் பெற்றோம் என்று ஆழ்வார் இனியர் ஆகிறார். அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் உரைக்கலாம். (பேருமோருருவமுமுளது) - திருநாமமும் அந்தத் திருநாமத்தின் பொருளான திருமேனியும் என்றும் உள்ளது; (இலது இல்லை) (இல்லை பிணக்கே) - அவை இல்லை என்பதே இல்லை என்ற விஷயத்தில் மேலும் விவாதம் வேண்டாம் என்கிறார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 10)

7. ஞாலம் பனிப்பச் செறுத்து நன்னீரிட்டுக் கால்சிதைந்து

நீலவல்லேறு பொராநின்ற வானமிது, திருமால்

கோலஞ்சமந்து பிரிந்தார் கொடுமை குழறுதண்பூங்

காலங்கொலோவறியேன், வினையாட்டியேன் காண்கின்றனவே.

பொருள் - (மழைக்கால மேகங்களைப் பார்த்து தோழி கூறுகிறாள்) மேலே உள்ள இவை இந்த உலகமே நடுங்கும்விதமாக, ஒன்றுடன் ஒன்று கோபம் கொண்டு, தங்களது மதநீரை வெளியேற்றியபடி, தங்கள் கால்களால் தரையைக் கீறியபடி போர் செய்கின்ற நீலநிறம் கொண்ட எருதுகள் போன்ற ஆகாயமா? (அல்லது) பிராட்டியின் நாதனான ஸர்வேச்வரனின் திருமேனி நிறத்தை ஏற்றபடி, அவ்விதம் பிரிந்துபோன அவனது கொடுத்தன்மையை உரைக்கின்ற குளிர்ந்த அழகான கார்காலமோ? பாவங்கள் உடைய நான் இதனை அறிய இயலவில்லையே! (தலைவியின் இந்தத் துயரத்தைக் காண்பது தனது பாவங்களால் என்கிறாள்).

அவதாரிகை - துறை - காலமயக்கு: வர்ஷாவிலே வரக் கடவதாகக் காலங்குறித்துப்போன தலைமகள் வர்ஷாவாகச்செய்தே வாராதொழிய, இவ்வளவிலே தலைமகள் மோஹிக்கிறபடியைக் கண்ட தோழி, அவன் வருமளவும் இவள் ஸத்தையைத் தரிப்பிக்கைக்காக “வர்ஷாவந்ததன்று; கறுத்தன இரண்டு ருஷபம் அந்யோந்யம் விரோதத்தாலே பூமியில் இடம் போராமை ஆகாசத்திலே பிணங்குகிறது காண்” என்று ப்ரபஞ்சாபாலாபம் பண்ணுவாரைப்போலே காலத்தை சேஷிக்கிறாள். ப்ரபஞ்சாபாலாபம் பண்ணி, “ஈச்வரனும் ஜகத்தும் இல்லை” என்பார்கள்; இவள் ஜகத்தும் ஈச்வரனும் உண்டாகைக்காகச் செய்கிறாள்.

இப்படி காலக்ஷேபம் பண்ணாதொழியில், நாயகி ஆற்றாளாய் முடியும்; இவள் இல்லையாகவே அவன்(ள்) இல்லையாம்; பின்னை விபூதியாக இல்லையாம்.

விளக்கம் - காலமயக்கு என்றால் “கார்காலத்தில் நான் மீண்டும் வருவேன்” என்று கூறிச் சென்ற தலைமகன் வரவில்லை. இதனால் தலைவி வருத்தம் கொள்ள, அவளது தோழி அவளிடம், “இது அவன் வருவதாக உரைத்துச் சென்ற கார்காலம் அல்ல, வானத்தில் நெருங்கி நிற்பவை மழைக்கால மேகங்கள் அல்ல, எருதுகள் ஆகும்”, என்கிறாள். ஆக கார்காலம் வந்ததாக மயங்குதல் கூறப்பட்டது. தோழியானவள் உரைக்கும்போது, “அந்த எருதுகள் பொருந்த இந்தப் பூமியில் இடம் இல்லாமையால் ஆகாயத்தில் நின்றன”, என்றாள். ப்ரபஞ்சாபலாபம் என்றால் “கண்களால் காணப்படுகின்ற இந்த உலகம் என்பது இல்லை” என்று கூறுவதாகும். இப்படி உரைப்பவர்கள் பௌத்தர்கள் ஆவர். இவர்கள் போன்று தோழியானவள், வந்த கார்காலத்தை இல்லை என்கிறாள். பௌத்தர்கள் இவ்விதம் வாதம் செய்து, “இந்த உலகமும் ஈச்வரனும் இல்லை”, என்பார்கள். ஆனால் இவளோ இவ்விதம் கூறி, “உலகமும் ஈச்வரனும் உண்டு” என்கிறாள் - இவ்விதம் பொய் உரைக்கலாமோ என்றால், இவ்விதம் கூறவில்லை எனில், நாயகி உயிர்தரிக்க மாட்டாள், அவள் இல்லை என்றால் தோழியும் முடிந்துவிடுவாள் (அதாவது பிரிவாற்றாமை தாங்காமல் நாயகியான ஆழ்வாரும் தரிக்கமாட்டார், ஆழ்வார் இன்றி தோழியான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் தரிக்கமாட்டனர் என்று கருத்து).

வ்யாக்யானம் - (ஞாலம் பனிப்பச் செறுத்து) “லோகமடங்க இவ்வதிவ்ருஷ்டியாலே குளிர்ந்து நடுங்குகிறபடி பாராய்” என்று நாயகி சொல்ல, “அங்ஙனல்லகாண்; இவை அந்யோந்யம் பிணங்குகிறபடியைக் கண்டு பீதியாலே நடுங்குகிறபடி காண்”. (செறுத்து) அந்யோந்யஞ் சீற்றமிருந்தபடி. (நல் நீர் இட்டு) நெடும்போது வரஷித்தபடியாலே தரையில் அழுக்குக்கழிந்து அள்ளிப்பருகலாம்படி பெருகிற நீரைக் கண்டு, “இச்சுத்தமான ஜலஸம்ருத்திக்கு அடி என்” என்ன; “விலக்ஷணமான ருஷபங்கள் சீற்றத்தாலே எப்போதும் நீரிடுகிறபடிகாண்”. (கால் சிதைந்து) வர்ஷத்தினுடைய பூர்வாவஸ்த்தையிலே “கால்விழவு” என்று சொல்லுமளவு தவிர்ந்து, வர்ஷத்தினிடை மத்யமமாயிற்று; பூர்வாவஸ்த்தையிற் காற்றுத் தவிர்ந்து நிலைநின்ற வர்ஷமேயாயிற்று என்று சொல்ல, “அங்ஙனல்லகாண்; கோபத்தாலே கால் சிதைகொள்ளுகிறபடி காண். (நீல வல் ஏறு பொராநின்ற வானம் இது) கறுத்து மிடுக்கையுடைத்தான ருஷபங்கள் இடைவிடாதே பொருகிற ஆகாசங்காண். (திருமால் கோலஞ் சுமந்து நீலவல்வேறு பொராநின்ற வானம் இது) இச்சொல்லாலே இவற்றைச் சொல்லுவானென்னென்னில், இவை விலக்ஷண

சப்தத்தாலே சொல்லக்கடவது காண். முடியப் பொய் சொல்லுமதன்றிக்கே, தன்னை விச்வஸிக்கைக்காகத் தானுங் காலத்தை ஸம்சயிக்கிறாள். இத்தசை வந்தால் நாயகன் வரவு ஸம்பவிக்குமென்னுமத்தாலே. (திருமால் கோலஞ்சுமந்து பிரிந்தார் கொடுமை குழறு) அவனுக்குப் போலியான வடிவோடேகூட நின்று “நான் வந்த பின்பு அவன் வந்திலன் கண்டாயே” என்று அவனுடைய குற்றத்தை இவளுக்கு முன்னிடுகிறார் போலேயிராநின்றது, குழறுகிறபடி. (தண் பூங்காலங்கொலோ அறியேன்) குளிர்ந்து அழகிதான காலமோ அறிகிலேன்; ஸம்போகயோக்யமான காலந்தானோவென்றபடி. (வினையாட்டியேன் காண்கின்றவே) அவன் உகப்பாரைக் கைவிடுமவனாயன்று; இவளுக்கு ஆசை இல்லாமையன்று; வரவேண்டும் தசை இல்லாமையன்று; ப்ராப்தி இல்லாமையன்று; காண்கிற என் பாபமித்தனையிறே; மத்பாபமேவாத்ர நிமித்தம்.

விளக்கம் - (ஞாலம் பனிப்பச் செறுத்து) - நாயகி தோழியிடம், “இந்த உலகில் உள்ளவர்கள் நடுங்குபடியாக இங்கு வீசுகின்ற காற்றும் மழையும் குளிர்ந்து, அனைவரும் நடுங்குவதைக் காண்பாய்,” என்றாள். உடனே தோழி, “அப்படி அல்ல. இது கார்காலம் அல்ல. அங்கு இரண்டு எருதுகள் ஒன்றுடன் ஒன்று போர் புரிவது கண்டு அச்சம் காரணமாக இந்த உலகம் நடுங்குகிறது”, என்றாள். (செறுத்து) - மிகுந்த கோபத்துடன் நின்றபடி. (நல் நீர் இட்டு) - இப்படியாக அவை ஒன்றுடன் ஒன்று மோதிக்கொள்ளும் போது அங்கிருந்து தரையில் அள்ளிப் பருகும்படியான தூய்மையான நீர் பெருகி நிற்கிறது. இதனைக் கண்ட நாயகி தோழியிடம், “நீ கூறியது போன்று எருதுகள் சண்டை செய்கின்றன என்றால், இந்தச் சுத்தமான நீர் இங்கு எப்படி வந்தது?”, என்றாள். உடனே தோழி, “மேன்மையான எருதுகள் மோதிக் கொள்ளும்போது கோபம் காரணமாக அவற்றின் வியர்வையும் நீரும் வெளிவருவது இயல்பே” என்றாள். (கால் சிதைந்து) - மழை பெய்யும்போது “கால் விழவு”, “காலோடுதல்” என்று இரண்டுவிதமாகக் கூறுவர். “கால்விழவு” என்றால் ஒரு சில இடங்களில் மட்டுமே மழை பெய்தல் என்பதாகும்; எங்கும் பெய்யும்போது “கால்ஓடுதல்” என்பர். இதனைக் கருத்தில் கொண்டு தோழியிடம், “அனைத்து இடங்களிலும் காற்று இல்லாமல் மேகங்கள் நிலையாக நின்று மழை பெய்வதைக் காணவில்லையா?”, என்றாள். இதற்குத் தோழி, “அப்படி அல்ல. இரண்டு எருதுகள் மோதிக் கொள்ளும்போது போபம் காரணமாகக் கால்களால் தரையைக் கீறுதல் ஆகும்” என்றாள். (நீல வல் ஏறு பொராநின்ற வானம் இது) - கறுத்ததாகவும் மிடுக்கை உடையதாலும் இருக்கின்ற எருதுகள் இடைவிடாமல் போர் புரிகின்ற ஆகாயம் அல்லவோ தெரிகிறது? இவை மேகம் என்றால் இத்தனை நேரத்தில் வெளுத்திருக்க வேண்டும் அல்லவோ? (திருமால் கோலஞ் சுமந்து நீலவல்வேறு

பொராநின்ற வானம் இது) - இதனை ஏன் தோழி கூறவேண்டும்? முழுவதுமாகப் பொய்யை மட்டுமே உரைத்தபடி நின்றால், நம்மை தலைவி நம்பாமல் போகக்கூடும் என்பதால், அவளை நம்பவைக்கும் பெருட்டு, இது மழைக்காலந்தானோ என்று சந்தேகத்துடன் பார்ப்பதாகக் காட்டிக் கொள்கிறாள். அப்படி உண்மையாகவே மழைக்காலம் வந்தால் நாயகன் வந்து விடுவான் என்பதால் கூறுகிறாள் என்றும் கொள்ளலாம். (திருமால் கோலஞ்சுமந்து பிரிந்தார் கொடுமை குழறு) - அந்த மேகங்கள் தலைவியிடம், "நாங்கள் தவறாமல் இந்தக் காலத்தில் வந்துவிட்டோம். ஆனால் அவன் வரவில்லை பார்த்தாயா?", என்று அவனுடைய நிறத்தில் நின்றபடி உரைக்கின்றன. அதாவது அவனிடம் உள்ள குற்றத்தை இவள் முன்பாக வைக்கின்றன. (தண் பூங்காலங்கொலோ அறியேன்) - இது அவனுடன் கூடி இன்பமாக இருக்கவேண்டிய காலமோ என்பதை நான் அறியவில்லை. (வினையாட்டியேன் காண்கின்றவே) - இவ்விதம் உள்ள எனது நிலைக்குக் காரணம் என்ன? தன்னை விரும்புகின்றவர்களையும், தான் விரும்புகின்றவர்களையும் அவன் கைவிட்டதால் என்று கூற இயலாது; தலைவிக்கு ஆசை இன்மை என்று கூற இயலாது; அவன் வரவேண்டிய காலம் அல்ல என்றும் கூற இயலாது; அந்தப் பேறு இவளுக்குக் கிட்டாது என்று கூற இயலாது - வேறு என்ன காரணம்- "எனது பாவங்களே" என்கிறாள். மத்பாபமேவாத்ர நிமித்தம் - என்று பாவங்கள் மட்டுமே காரணம் என்று கூறுவது போன்று உரைக்கிறாள். அதாவது தலைவியின் இப்படியான அவஸ்தையைக் காண்பது தனது பாவம் என்கிறாள்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்